

Rok Vilčnik

Sveti gozd

Odlomek iz romana

Zgrabil sem svojo žalost in jo začel utapljati. Voda mi je bila že do kolen, a kljub temu je je bilo še veliko premalo za mojo žalost.

Rabil bi Tihi ocean. Zato sem poklical Tihega. Tihijevi oceani so bili vedno največji in najgloblji. Montiral jih je po celotni Mlečni cesti, čeprav ni maral mleka. Njegovo pravo ime je bilo Bonaventura, Tihi pa smo ga klicali zato.

On je tudi izvažal smog v industrijsko revnejše razvite države. Brez njegovih uslug se Kitajska ne bi nikoli tako razvila. Razvijal je države v svoji temnici. To je bilo zelo nevarno početje. Biti po več ur izpostavljen diktaturi ni mačji kašelj. Vzel je septoletno in nad njegovo glavo se je prikazal bel, črno obrobljen oblaček. Bonaventura namreč nikamor ni šel brez oblačkov za besedilo. Kot že nakazuje njegovo pravo ime, je bil po rodu Kitajec. Bil je visok in svetlolas in ni maral riža. Zaradi nekega čudnega, samo njemu znanega vzroka je do obisti sovražil Skandinavce. Če se mu je zdelo, da je nekdo Skandinavec, pa najsi bo to črnc, Eskim ali Indijanec, mu ni naredil nič. In potem so se dotični spraševali, kaj takega jim ni naredil.

Če ga je kdo vprašal, kje živi, je rekel, da v stripu, in je takoj začel okoli sebe risat okvirček.

Oboževal je naslove. Vsebine ni maral. Če si se hotel z njim pogovarjat, si mu najprej moral povedat kak dober naslov, če ne, ni bilo nič.

Stopil sem do njega in mu rekel: *Kdo je sešil Vidku srajčico?*

Usta so se mu razlegla v nasmeh. Dober naslov – je rekel.

Ni pa maral Lee Shaia, ker je bil prekleto Skandinavec – kot se je sam izrazil ob priliki o njem. On se je izražal samo ob prilikah.

Zakaj tako sovražiš Skandinavce? – sem ga enkrat vprašal.

Ker gradijo tiste preplete piramide – je odvrnil in grdo pljunil čez njih. Dobro, da jih ni zadel, ker bi naju ziher posekali z mačetami.

Če bi jaz bil Skandinavec, bi takoj naredil harakiri. V tem so dobri – je priznal.

Ker je Lola rekla, naj si zraven hrenovke odrežem kar koli, sem odrezal Bonaventuri roke. Božal sem se z njimi, da bi pozabil na to prekleto žalost.

Bile so to nežne, negovane roke z avro okoli prstov. Ali pa so bili to prstani?

Ne spomnim se natanko, samo na debelo.

Bonaventura je imel tudi časovni stroj, a uporabil ga je do zdaj le enkrat. Šel je v prihodnost, a se takoj vrnil, ko je videl napis McDonald's.

Ko sem ga prosil, naj mi ga posodi, da bi se vrnil v čas, ko še ni bilo časa, mi je pokazal figice.

No, zdaj je tega konec.

Fenomenao in Bravurozo sta bila najboljša rezervna igralca v zgodovini. V geografiji in biologiji pa ne. Fenomenao je bil znan po rezervni klopi – on si jo je namreč izmislil. Prej so bile ob igrišču navadne klopi. Bil je že precej star in je komaj še hodil, zato se je ogreval na vozičku.

Bravurozo, ki je bil nekoliko starejši, čeprav je bil rojen prej, je ravno pred kratkim postal rezervni trener.

Sprehajali smo se po nogometnem plesišču in iskali ostanke jablan. Rezervni igralci so med tem vadili gledanje izvajanja enajstmetrovke. Izvajalec enajstmetrovke je bilo neko gradbeno podjetje z Grenlandije. Takoj mi je veter prinesel vonj po Eskimih. Nisem vedel, kaj bi z njim, in sem ga spustil naprej. Eskimi so vendar z Antarktike. Sicer se jih je že nekaj skušalo preseliti na Grenlandijo, a jim niso dovolili, da jim ne bi bilo treba tiskati novih učbenikov.

Povedala sta mi, da je njihovi vodji Čirliderk ime Lola.

Spreletelo me je – Lola vendar ni Čirliderka.

Pleme Čirliderk je izhajalo iz centralne Azije, ona pa je imela rada pomfri.

Čirliderke so bile okrutno pleme. Ubijale so tiho in s saltami.

Stal si na primer nič hudega sluteč, pa tudi nič dobrega (pač nisi nič slutil, ker niti nisi imel za kaj in ni bilo prav nobene potrebe), na prehodu za pešce z dovoljenjem, da tudi kolesarji in vozički tukaj lahko prečkajo, ko je naenkrat od nekod nate priletelo nekaj lasastega in svetlečega. Čirliderka! In ti zlomilo tilnik. Pink!

Nisem vedel, da Eskimi uporabljajo Čirliderke za svoje umazane posle.

Pa ne Eskimi, Peck – me je popravil Fenomenao, ker sem tako čudno stal.

Rezervni igralci – me je podučil Bravurozo, ker sem tako malo vedel.

Več mi nista hotela povedat. Moral sem kupit album s samolepljivimi sličicami.

Vrni se, ko bo poln! – sta mi zavpila, ko sem bežal pred točo Čirliderk.

Cel mesec sem kupoval preklete sličice in jih izmenjeval z ostalimi zbiratelji. Znal sem že vse rezervne igralce na pamet. Manjkala mi je samo še prva sličica, številka ena: Lola!

Zdelo se je, da te sličice nikoli sploh niso dali v prodajo. Bila je samo legenda, ki se je širila od ust do ust (kako nehigienično).

Gora se je postavila pred Sonce. Ta planet nima niti malo občutka!

To mi je dalo mislit: izginil je sadovnjak, izginila je Lola – izginila je moja prikolica in izginilo je cel kup trenutkov. In to prav tistih, ki sem jih doživel. Kako je to mogoče?

Ne verjamem, da je stari zgoraj edini šef – mi je zasvetilo v glavi. Hitro sem se spodvil. Ustrašil sem se, da ni Čirliderka.

Začuden sem opazoval ves ta nered.

Človek je omejen prostor sredi absolutnega. Edini razlog za materijo je, da zamejuje absolutno. Tudi prostor izven zamejenega je zamejen, čeprav je neskončen.

Kdaj prostor neha bit prostor?

Ali neskončnosti sploh lahko rečemo prostor?

Nekaj se me je nežno dotaknilo. Bil je zamejeni prostor z imenom Lee Shai.

Kje si bil?

Na internetu!

Kaj pa je to?

Moraš enkrat z mano, super je! – mi je navdušeno prikimal. Bil je čisto drug človek.

Kje pa imaš brata bunko?

Na internetu si lahko popolnoma drug – mi je rekel – pravim ti, to je pogruntavščina! Nekdo bi te rad najel.

Kdo?

To je moj prijatelj Bobi.

Zdravo, Bobi.

Zdravo, Peck. Sem slišal, da si dober.

Pismo, kaj nihče nič več ne gleda? Vsi samo še nekaj slišijo! Kaj bi rad?

Zanima ga, kam izginejo izbrisane reči na računalniku?

Kako to misliš?

Saj veš – izbrišeš tekst, sliko, film – kar koli. Nekam to gre.

In njega zanima, kam?

Ne verjamem, da se razblini kar v nič.

Vzel sem. Kaj pa naj? Posel je posel, pa čeprav le v literarnem besedilu.

Mogoče bom tako laže pozabil na Lolo.

Dobil sem sporočilo. Pisal mi je oni makramejkar. Nič takega. Da naj se malo ahtam s tem ubijanjem, da sem zadnje čase pri njih veliko na tapeti in da naj mu pošljem nekaj svežih klobk.

Šel sem v ribarnico in vzel štiri orade.

Vprašal sem ga za internet.

Odpisal mi je, da ga Stari sovraži!

Zakaj?

Ljubosumen je. To je hudičevo delo.

Pa smo spet tam – sem pomislil.

Vzdihnil sem. Ali je to bil izdih? Kdo bi vedel pri taki količini.

Bi se kdaj dobila, če spet pridem dol?

Tega zadnjega sporočila nisem pričakoval.

Zdaj imam en nujen posel – sem mu odpisal – potem pa lahko kdaj.

Če boš še živ.

Veste, kaj je melanholiija? Melanholiija je tisti drek, ki te pošprica, ko najmanj pričakuješ. Gledaš neki kurčevi sončni zahod in te zgrabi – tista topa, neopredeljiva bolečina notri v prsih, za katero ne moreš krivit nobenega organa. Spomniš se lepih stvari iz preteklosti in uživaš v bolečini, ki ti jo povzroči dejstvo, da jih več ni.

Čudna čokoladica – sem pomislil – in jo vrnil na stalažo.

Internet je bil kaos. Lahko bi bilo lepo mesto, če ne bi bilo polno turistov z vsega sveta.

Samo en všeček, gospod, en sam všeček – družino imam. Male otroke. Veseli bodo vašega všečka! – so me grabili za rob dokolenk.

Oblekel sem si dokolenke, da me ne bi grabili za rob nogavic.

Razgledal sem se naokoli.

Kje bi lahko tukaj imeli smetišče?

Poišči galerijo modernih umetnosti – mi je nekdo šepnil na uho. Obrnem se in zagledam gledališko šepetalko. Zgleda, da je delala nadure.

Okoli mene so stali še drugi ljudje. Vsi so nekaj čakali.

Od mene?

Kaj čakajo?

Na konec?

Saj vedno pride. Navadno ga prinesem jaz. Ali pa Lee Shai. Odvisno od vloženih sredstev.

Spomnim se: režiser je že na začetku študija rekel, da morajo gledalci sami skapirat, da je internet oder.

Torej ni mesto?

Oder je lahko kar koli.

Oder so lahko nebesa, neomejeni prostor, prsni koš, konica atomske bombe.

Ljudje okoli mene so se začeli premikat.

Proti meni.

Hoteli so moje dokolenke.

In vse tisto, kar je v njih.

Soba je bila polna razobešenih gobelinov.

Imeli ste veliko obiskov.

Na enem izmed njih so bile tri orade in en brancin.

Nekdo je potrkal na zvonec. Bila je Magda, Vili Vilkova žena.

Kaj je tu notri?

Milina.

Ne poznam te pijače.

Najbolj dragocena tekočina na svetu.

Aja?

Milina, ki jo Lola sprošča v tebi. Vili Vilko ima celo klet takih steklenic. Izvažamo jo po celem svetu. In nikoli ne zmanjka. Lola je začela ta posel. Ko se je umaknila, pa sem prevzela jaz. Rok trajanja je, dokler bo v tebi Lola.

Lola je norost – sem onemoglo rekel.

Vsaka ljubezen je norost.

Ampak jaz sem res nor. Veš, kak svet sem si izmislil.

Nisi si ga ti.

Kdo pa?

Molčala je. In jaz sem jo mukoma poslušal.

Kje so moje dokolenke?

Misliš tile dolgi zokni?

Pokazala mi je podaljšane nogavice, lepo urejeno zložene na okenski polici.

Prikimal sem, a ni videla. Mukoma sem ponovil.

Moraš me gledati, ko kimam.

Oprosti – mi je rekla – oprosti. Nekaj sem ti pripeljala.

Ni mi do laboda.

Ne to.

Mladenič, ki je vstopil, je bil lep in grd hkrati. Ampak nisi mogel ločiti. Kot da je njemu samemu prepuščena odločitev. Rabil sem le nekaj trenutkov, da sem razbral, kaj se je odločil.

Lopov! – sem mu zavpil – onemoglost je zamenjala moglost – Ukradel si Loli nasmeh!

To je Darko – je rekla Lola in pokazala nanj.

Ata! – se je fant zagnal k Pecku. Bled obraz moškega v postelji se je razsvetlil. Končno ni bil pisan več v prvi osebi!

Hempež – je tiho rekel iztrošeni starec in z drhtečim gibom položil koščeno roko fantu na ponižno sklonjeno glavo.

Ni lepšega sija v očeh, kot je luč odpuščanja in sprijaznjenja.

Kako sem te iskal.

Vem, oče. Gledal sem cel film. Kako mi je bilo hudo. Ti na platnu, jaz pa v dvorani. Če bi lahko, bi ga razrezal na 365 koščkov.

O, pa še šolan je – je starec ponosno pogledal proti debeluharki, ki si je z robčkom brisala solzne oči in vsake toliko na veliko požlompala iz steklenice.

Kaj vse sem doživel – je starec pogledal v strop in nato zaprl oči. Nato je spet pogledal svojega izgubljenega sina.

Veš, da Rusi sinhronizirajo vse tuje filme?

Vem, ata, vem. Tebe je govoril en gej – grozno je zvenelo!

Starec se je dobrodušno in hkrati pokroviteljsko kratko nasmejaj (ali zahropel – kdo bi vedel ob tem površnem opisu) in rekel: V Rusiji ni gejev.

Tole ti pošiljajo Eskimi.

Darko je iz površnika izvlekel naštrikano reč.

Kaj je to?

Nanosnik. Čakaj, ti ga zavežem.

In sin je očetu čez nos nadel nanosnik.

Bil je prevelik in mu je pokrtil tudi usta.

Ponoči ne bom mogel dihati in bom umrl.

Ampak oče, midva zdaj tega še ne veva.

Kako si me našel?

Poguglal sem.

Debeluharka se je pijano zvrnila po tleh in zaspala. Zgledala je kot napihnjen turbomaximus.

Če bo ostala, bi lahko prespal – je rekel Darko in namignil nanjo.

Kako je vse enostavno.

Starec se je spomnil svojega mesta. Kjer je pognal korenine in se razrasel v drevo.

Hotel sem ti dajati senco – je s krivdo v očeh pogledal sina – pa sem vse listje sfrčkal za nepomembne stvari. Slava me je zaslepila.

O, oče, kakšna kapaciteta! DeCaprio je letos posnel samo en ZF-spektakel. To leto je lahko spet tvoje.

Kako je starca ob teh besedah zbolelo! Mali je res bil cela Lola. Ne samo nasmeh. Moral je vzeti vajeti spet v svoje roke. Drugače ni šlo.

Kako sem lahko tako mehke? Ne mehke – mehak!

Z dobro odmerjenim krošejem – tokrat sem uporabil še vaservago – sem hinavcu zbrisal Lolin nasmeh. Padel je vznak za odvzem prednosti. In še res sem mu jo odvzel – he, he, he.

Na vratih se je pojavil hipi z orado.

Zadaj za računalnik je padla – je opravičujoče rekel. Se lahko zraven tepem?

Jump! – sem mu rekel in ni si pustil dvakrat reči.

Lepo je sprostil vse nakopičene frustracije.

Gledala sva lužo na tleh. Nato je opazil Vilkovo ...

Vau – turbomaximus! – se je razveselil. A lahko spustim luft?

Be my guest.

Mater, pa kaj je zdaj s to angleščino? Se bom moral čisto resetirat?

Preden se je lotil Magde, se mi je še enkrat opravičil – oprosti, ko sem dol, sem vedno malo hiperaktiven. In je zamenjal brancina na goblenu.

Hvala za vse makrameje – sem mu rekel, si nadel kostum super antiheroja in se zabil v tla.